

“Ρύσαι ημάς από του πονηρού, Κύριε”

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Λέρου, Καλύμνου και Αστυπαλαίας

Το γραπτό κήρυγμά της για την Κυριακή ΣΤ' Λουκά εξέδωσε η Ιερά Μητρόπολη Λέρου, Καλύμνου και Αστυπαλαίας, όπου μεταξύ άλλων τονίζει προς τους πιστούς ότι “ο Κύριος αναζητεί καρδιές ταπεινές, που να Τον δεχθούν. Δεν ζητά από εμάς πλούτη, ούτε τέλεια κατορθώματα· ζητά μετάνοια, διάθεση επιστροφής, συντριβή καρδιάς. Όπως λέγει ο άγιος Ισαάκ ο Σύρος, «οὐκ ἔστιν ἁμαρτία ἢ νικῶσα τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ». Καμία αμαρτία δεν είναι δυνατόν να υπερισχύσει του ελέους Του, αρκεί να θελήσουμε να επιστρέψουμε”.

Αναλυτικά το κήρυγμα:

Αδελφοί μου αγαπητοί,

Η σημερινή ευαγγελική περικοπή μας παρουσιάζει τον Κύριο να πορεύεται στη χώρα των Γαδαρηνών και να συναντά έναν άνθρωπο ταλαίπωρο, δαιμονισμένο, απομονωμένο από τους συνανθρώπους του, που κατοικούσε «ἐν τοῖς μνήμασιν» και «ἦν γυμνός». Ένα ον εξαθλιωμένο, εικόνα τραγική της ανθρώπινης φύσεως, όταν

απομακρυνθεί από τον Θεό.

Ο άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος ερμηνεύοντας το γεγονός λέγει· «οὐδὲν δαιμονιώτερον ἀνθρώπου τοῦ ἀποστάντος τοῦ Θεοῦ». Δηλαδή, δεν υπάρχει τίποτε πιο δαιμονιώδες από τον άνθρωπο που εγκατέλειψε τον Θεό. Ο Γαδαρηνός δεν ήταν απλώς ασθενής· ήταν ο καθρέφτης κάθε ψυχής που, υποδουλωμένη στα πάθη, κατοικεί πνευματικά μέσα στα μνήματα των αμαρτιών και της αθείας.

Ο διάβολος, όπως λέγει ο Μέγας Αντώνιος, «οὐκ ἔχει φύσιν ἀνθρωποκτόνον, ἀλλ' ἔξιν ἐκ τῆς ἰδίας κακίας». Δηλαδή, η καταστροφική του δύναμη προέρχεται από την επιλογή του να αποστραφεί την αγάπη του Θεού. Έτσι και ο άνθρωπος, όταν αποκοπεί από τη Θεία Χάρη, γίνεται θύμα αυτής της κακίας· χάνει το φως, γυμνώνεται πνευματικά και δένεται με αλυσίδες που ο ίδιος δημιούργησε: τις αλυσίδες των παθών του.

Ο Κύριος όμως, όπως και τότε, πλησιάζει και σήμερα τον άνθρωπο μέσα στα σκοτάδια του. Δεν περιμένει να Τον αναζητήσουμε· έρχεται ο ίδιος, λαμβάνει «μορφήν δούλου» και κατοικεί ανάμεσά μας, για να ελευθερώσει τη φύση μας από την τυραννία του διαβόλου. Όπως λέγει ο άγιος Γρηγόριος ο Θεολόγος, «ὁ ἄσαρκος ἐσαρκώθη, ἵνα ἐγὼ θεοποιηθῶ». Κατεβαίνει ο Θεός για να υψωθεί ο άνθρωπος.

Παρά το θαύμα, οι κάτοικοι των Γαδαρηνών δεν χαίρονται για τη σωτηρία του συνανθρώπου τους. Φοβούνται, ταραάζονται, και τελικά διώχνουν τον Χριστό. Γιατί; Διότι προτίμησαν τα χοιρίδιά τους από τον Σωτήρα. Προτίμησαν την υλική τους ασφάλεια από τη θεία παρουσία. «Ἡ ἀπληστία καὶ ἡ φιλαργυρία», σημειώνει ο άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος, «ἔστιν ἡ μήτηρ πάσης κακίας». Ο Χριστός τους αποκαλύπτει την αλήθεια, αλλά εκείνοι τυφλώνονται από τον φόβο μήπως χάσουν τα αγαθά τους.

Αδελφοί μου, μήπως και εμείς σήμερα μοιάζουμε με τους Γαδαρηνούς; Μήπως διώξαμε τον Χριστό από τη ζωή μας, όχι με λόγια, αλλά με τον τρόπο της ζωής μας; Ο πολιτισμός μας, που κάποτε θεμελιώθηκε πάνω στο Ευαγγέλιο, σήμερα διώχνει συστηματικά την παρουσία του Θεού από κάθε χώρο: από την παιδεία, την οικογένεια, την κοινωνία, ακόμα και από την καρδιά του ανθρώπου. Ο άγιος Νικόλαος Βελιμίροβιτς γράφει χαρακτηριστικά· «ὁ κόσμος ἔβγαλε τὸν Χριστὸν ἔξω ἀπὸ τὰ σχολεῖα, ἔξω ἀπὸ τὴν πολιτείαν, ἔξω ἀπὸ τὴν ἐπιστήμην· καὶ τώρα παραπονιέται ὅτι ἔμεινε στὸ σκοτάδι».

Και όμως, ο Χριστός δεν εκδικείται. Δεν εξαναγκάζει κανέναν να Τον δεχθεί. Φεύγει σιωπηλά, αφήνοντας όμως πίσω έναν ιεραπόστολο· τον πρώην

δαιμονισμένο, που πλέον είναι ελεύθερος, ντυμένος, καθισμένος «παρὰ τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ». Ο ἄνθρωπος που γνώρισε το σκοτάδι και λυτρώθηκε, γίνεται μάρτυρας της θείας ελεημοσύνης.

Ἐτσι και σήμερα, ο Κύριος αναζητεί καρδιές ταπεινές, που να Τον δεχθούν. Δεν ζητά από εμάς πλούτη, ούτε τέλεια κατορθώματα· ζητά μετάνοια, διάθεση επιστροφής, συντριβή καρδιάς. Ὅπως λέγει ο ἅγιος Ισαάκ ο Σύρος, «οὐκ ἔστιν ἁμαρτία ἢ νικῶσα τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ». Καμία αμαρτία δεν είναι δυνατόν να υπερσχύσει του ελέους Του, αρκεί να θελήσουμε να επιστρέψουμε.

Ας μη διώξουμε, λοιπόν, τον Χριστό από τη χώρα της καρδιάς μας. Ας Τον αφήσουμε να μας θεραπεύσει από τα πάθη μας, να μας ενδύσει ξανά με τη Χάρη Του, να μας αναστήσει από τα μνήματα της αμαρτίας.

Και τότε, όπως ο πρώην δαιμονισμένος, θα καθίσουμε κι εμεῖς ἡρεμοι και ειρηνικοί «παρὰ τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ», ψάλλοντας με ευγνωμοσύνη:

«Δόξα σοι, Κύριε, ὁ ἐλευθερώσας ἡμᾶς ἐκ τῆς δουλείας τοῦ ἐχθροῦ· ῥῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ Πονηροῦ, Κύριε». Αμήν.